

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku L. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 maja 2019 r., sygn. akt VII Ua (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 16 maja 2019 r. odrzucił skargę kasacyjną L.Ż. od wyroku tego Sądu z 30 listopada 2018 r. w sprawie o zasiłek chorobowy, którą jego pełnomocnik opłacił kwotą 30 zł. Został wezwany do uiszczenia brakującej opłaty od skargi w kwocie 60 zł. Sąd wskazał, że sprawa toczy się z odwołania od trzech decyzji ZUS. Wezwanie było dwukrotnie awizowane 21 i 29 marca 2019 r. Termin zapłaty rozpoczął bieg 5 kwietnia i bezskutecznie upłynął 12 kwietnia 2019 r. Z braku opłaty skarga została odrzucona na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonego zarzucił naruszenie art. 139 § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Wniósł o

przeprowadzenie dowodów. W uzasadnieniu wskazał na szereg dowodów z kopert przesyłek poleconych i zawiadomień o nich na okoliczność częstych (systematycznych) wizyt na poczcie po ich odbiór w okresie obejmującym terminy spornego awizowania wezwania o brakującą opłatę oraz na okoliczność, że przesyłka nie była awizowana. Praktykę częstego i systematycznego odbioru dużej liczby przesyłek oraz sprawdzania wezwań mają potwierdzić świadkowie. Pełnomocnik oświadczył, iż gdyby odmówił odbioru przesyłki, to wówczas taka adnotacja znalazłaby się na kopercie. Na tej podstawie stwierdził, że dwukrotne awizowanie musiało być dotknięte nieprawidłowościami.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Zażalenie uzasadnia uchylenie zaskarżonego postanowienia z dwóch przyczyn.

Pierwsza wynika z tego, że skarżący opłacił skargę opłatą w kwocie 30 zł i tą opłatę Sąd Okręgowy mógł przypisać do jednej z połączonych spraw, a wyodrębnianych wedle decyzji (jak podano *sprawa toczy się z odwołań od trzech decyzji ZUS*). Sąd Okręgowy wzywając o brakującą opłatę w kwocie 60 zł, czyli w kwotach po 30 zł dla pozostałych decyzji, kierował się zapewne regułą potwierdzoną w postanowieniu Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2017 r., I UZ 27/17, a stwierdzającą, że powinna zostać uiszczona opłata sądowa w kwocie 90 zł, czyli trzy razy po 30 zł, skoro sprawa obejmuje trzy odwołania od trzech decyzji połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy nie był jednak konsekwentny, gdyż wniesienie przez skarżącego opłaty w niepełnej wysokości (30 zł) - przy założeniu samodzielności połączonych spraw z odwołań od decyzji - nie mogło prowadzić do odrzucenia skargi w całości, gdyż nie ulega wątpliwości, że co najmniej jedna należna opłata została uiszczona prawidłowo. Powinien był zatem wezwać pełnomocnika skarżącego do jednoznacznego wyjaśnienia, w stosunku, do której decyzji organu rentowego wniósł prawidłowo opłaconą skargę.

Druga przyczyna jest szersza i wynika bezpośrednio z zażalenia, gdyż doręczenie zastępcze przez dwukrotne awizowanie, oparte jest na przestrzeganiu

zasad tego doręczenia, pozwalających na przyjęcie domniemania, że adresat miał możliwość podjęcia przesyłki, jednak tego nie uczynił (art. 139 § 1 k.p.c.). Nawet przy prawidłowym awizowaniu doręczenie nie musi być skuteczne, gdy adresat wykaże, że nie mógł podjąć przesyłki, gdyż nie był obecny pod wskazanym adresem albo, że nie było możliwe jej odebranie wobec innej przeszkody (np. niezdolności chorobowej).

W tej sprawie zarzut pełnomocnika skarżącego idzie dalej, albowiem twierdzi, że w ogóle nie zostało skierowane do niego awizo wezwania Sądu do uiszczenia brakującej opłaty. Zarzut zażalenia nie jest bezzasadny, gdyż strona może to udowodnić (także na podstawie art. 231 k.p.c.). Pełnomocnik wskazuje w tym zakresie na szereg istotnych dowodów (art. 227 k.p.c.). Jest to więc sfera faktów, która co do zasady należy do Sądu powszechnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

as